

[Aksel Møller.]

samles, hvor der kan ske en sortering, og hvor der kan placeres et ansvar for, at løsningen sker i den rette rækkefølge. Det, det her drejer sig om, er ikke millioner, men — i løbet af en forholdsvis kort årrække — milliarder. Det er ikke ligegyldigt, hvordan statens investeringspolitik føres. Tilfældighederne synes for ofte at øve en afgørende indflydelse. Så uoverskuelige som samfundsf forholdene er i vore dage, har dette høje ting ikke altid tilstrækkelige oplysninger som grundlag for sine beslutninger.

Lad mig nævne et eksempel. Hvor megen betydning man end kan tillægge den frivillige aftenskoleundervisning, er den dog ikke af samme påtrængende nødvendighed for vort samfund som uddannelsen i vore tekniske skoler. Hvis vi, dengang aftenskoleloven var til behandling i det høje ting, havde vidst, hvad vi nu ved om de dårlige forhold, hvorunder de tekniske skolars undervisning trives, tror jeg, at det høje ting havde foretrukket at bruge pengene til teknisk uddannelse fremfor til aftenskoleundervisning. I denne sag har den højtærede handelsminister åbenbart ikke været vaks nok til at kunne overbevise den højtærede undervisningsminister om, at det nu lå således, at i prioritetsrækkefølgen ligger den tekniske uddannelse foran den frivillige.

Spørgsmålet om den rækkefølge, anlægsopgaverne bør løses i, og afvejningen af, om én driftsudgift er mere påkrævet end en anden, burde være en del af de forudsætninger, som man allerede under den nuværende regering kunne søge opfyldt.

En anden del af forudsætningerne for en mere målbevidst økonomisk politik må dog kunne tilvejebringes i skattereformudvalget og ved den kommende ligningslov, og det, jeg anser for noget af det vigtigste, en indsats mod inflationen, er der i hvert fald visse forudsætninger for at øve allerede nu. Vi skulle da i det mindste kunne blive enige om, at den inflation, som nu gennem ejendomsskyldvurderingerne truer med at drive omkostningsniveauet i vejret, kan man gøre død og magtesløs ved en lovgivning, som forhindrer de skattemæssige og sociale virkninger af en højere vurdering i at slå igenem. I det konservative folkeparti som i partiet venstre — det forstod jeg af det

ærede medlem hr. Erik Eriksens tale — overvejer vi et forslag, som vil forhindre inflationen i at sejre også på denne slagmark. Men man burde kunne komme videre endnu.

Jeg har andre steder udkastet nogle tanker til en sådan begyndelse. Den eneste måde, hvorpå man under de nuværende omstændigheder kan nedsætte tempoet i dette evindelige kapløb mellem priser og lønninger, er at bringe leveomkostningerne ned. Lønmodtagerne har jo efter love og overenskomster en ret til at få lønningerne reguleret efter pristallet. Ganske vist er denne ret efterhånden blevet meget lidt værd for dem. Pristalsstigningerne trækker jo nye pristigninger med sig, og det må de gøre, når erhvervslivet skal have dækning for sine omkostninger. Det er også en sparsom glæde med disse lønstigninger, når man betænker, at en væsentlig del af dem erfaringsmæssigt bliver inddraget igen gennem stigende skatter som følge af progressionen og fra tid til anden gennem nye afgiftslove.

Derfor mener jeg, at den vej, man bør gå, er at give skatteyderne ejendomsret til så stor en del af statskatten, som svarer til overskuddet på statens regnskab. I praksis altså en skattelettelse, som borgeren må indsætte i bank eller sparekasse, og som han i en årrække må nøjes med at hæve renterne af, en bunden skattelettelse. Der er ingen fanfare over det, men jeg tror ikke, at der findes nogen økonomisk politik, som i Danmarks nuværende situation vil lyde som en fanfare. Den enkeltes ejendomsret til de bundne penge vil få en sanerende indflydelse på pristallet; den vil berøve staten et overskud og henvise den til på lånemarkedet at søge delvis dækning for sit kapitalbehov, dækning for den del af det, som overskuddet dækker i dag. Jeg anser trods alt dette for en fordel. Hidtil har staten jo ikke kunnet holde på sine overskud; det bestandigt stigende omkostningsniveau har jo også ramt staten.

Hvad vi opnår ved denne fremgangsmåde er to, synes jeg, tiltrækkende fordele. Vi holder igen på indkomstdannelsen og på prisstigningerne, hvilket er ensbetydende med, at vi også holder igen på omkostningsniveauet. Og så har jeg et tredje motiv, som jeg ikke regner med at den høje regering vil have samme interesse i som jeg,